

Hồi 43

Hương khuê xuân sắc

Kế Chí liền nói lảng sang chuyện khác:

- Mười hai hạt châu này, thế nào tôi cũng xin hoàn lại trang chủ, cũng như trang chủ sẽ hoàn lại cho tôi con ngựa đen mà trang chủ cười ban nãy. Như vậy tức là vật hoàn cố chủ, không ai phải chịu thiệt.

Hồng Mai trang chủ đứng ngăn người ra, tựa hồ như không hiểu Kế Chí muốn nói gì bèn hỏi lại:

- Ngựa đen nào cơ? Sao lại ngựa đen?

Kế Chí nói:

- Vừa rồi trang chủ cười con ngựa đen từ trong trang đi ra, trang chủ không nhớ sao?

Hồng Mai càng tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Con ngựa ấy là của công tử chăng?

Kế Chí gật đầu:

- Không phải của tôi, nhưng là của vị hôn thê tôi, thì cũng tức như là của tôi vậy.

Hồng Mai lại sửng sốt hỏi:

- Vị hôn thê của công tử? À thôi, tôi nhớ ra rồi, ban nãy tôi trông thấy hai thiếu nữ nhan sắc tuyệt đẹp đứng ở dưới đài, có vẻ quan tâm đến công tử lắm. Chẳng hay trong hai người ấy, ai là vị hôn thê của công tử?

Kế Chí đỏ mặt, ngượng nghịu đáp:

- Cả hai người.

Hồng Mai trang chủ nghe xong, chợt làm ra vẻ ngây thơ, ranh mãnh nguyệt chàng một cái, nói:

- Không biết công tử tu từ kiếp nào mà...

Vừa nói đến đây, chợt trông thấy Tiểu Mai và Vân Châu đang lách đám đông tiến lại, bèn đổi giọng:

- Hai vị ý trung nhân của công tử đã tới kìa.

Kế Chí quay lại, quả thấy hai người đã đứng sau lưng, bèn giới thiệu với Hồng Mai trang chủ.

Hồng Mai trang chủ vốn vả nắm lấy tay hai người, cười nói:

- Thật là hai vị tiên nữ mới giáng hạ trần gian.

Hai nàng cũng khiêm tốn nói:

- Chúng tôi quê mùa ngu độn, so với trang chủ thật muôn phần không được một.

Kế Chí nóng lòng sốt ruột, chỉ muốn lập tức đòi được ngựa cho sớm, rồi lên đường, nên lại cầm nắm hạt châu đưa trả Hồng Mai lần nữa. Hồng Mai hiểu ý liền nói:

- Con hắc mã đó do một vị bằng hữu vừa tặng tôi làm đồ mừng. Hấn tặng ngựa xong lập tức đi ngay, không kịp uống chén rượu. Nhưng nếu quả hấn lấy trộm ngựa của quý vị, thì tôi xin vui lòng nộp lại. Còn mười hai hạt minh châu này do công tử thắng trận chiếm được, nếu công tử nhất định không lấy, thì để tôi xin tặng hai vị muội muội đây làm kỷ niệm vậy.

Tiểu Mai và Vân Châu nhất định không nghe, sau bị Hồng Mai nài ép mãi, bất đắc dĩ phải nhận vậy.

Kế Chí thấy mọi việc đã xong, bèn lại nhắc đến con ngựa, và xin cáo từ. Hồng Mai nói:

- Đâu có thể được, hôm nay ba vị là thượng khách của tôi, dù sao cũng xin nán lại một ngày, sáng mai sẽ lên đường cũng không muộn.

Ba người từ chối mãi. Hồng Mai trang chủ cũng nhất định không nghe. Kế Chí nể lời, bất đắc dĩ phải ở lại.

Đêm ấy, Hồng Mai trang mở tiệc thiết đãi quần hào, mãi đến canh khuya tiệc yến mới tan, quan khách đều lui về phòng riêng an nghỉ.

Hồng Mai trang chủ tỏ vẻ thân mật, nắm tay Vân Châu và Tiểu Mai đi vào nội trang, Kế Chí cũng phải đi theo.

Hồng Mai sơn trang chia làm nội trang và ngoại trang. Trang ngoài để tiếp đãi tân khách, còn trang trong là cấm địa của Hồng Mai trang chủ, người ngoài không được tự tiện bước vào.

Đêm nay Hồng Mai trang chủ phá lệ, mời bọn Kế Chí vào trang trong yên nghỉ, đủ tỏ ra là nàng đặc biệt ưu đãi ba người bạn mới.

Hồng Mai đưa Tiểu Mai và Vân Châu vào một căn phòng ngủ có đầy đủ đồ dùng cho hai người, kế lại đưa Thạch Kế Chí qua một căn phòng kế bên cạnh, phòng này chỉ có một giường ngủ, cách trần thiết rất là hoa mỹ tinh khiết.

Xong đâu đó, nàng mới đứng ngoài cửa, chúc ba người an giấc, rồi mỉm cười lui về phòng riêng.

Kế Chí đóng cửa lại, lên giường nằm nghỉ, nhưng chàng không tài nào nhắm mắt được, trong lòng ngổn ngang trăm mối, phần vì không biết có thoát khỏi nanh vuốt Đao Mộc Chỉ, yên ổn về đến hồ Động Đình không? Phần vì nghĩ tới cuộc chiến đấu ban ngày, nhớ tới những cảnh nguy hiểm đã trải qua, không khỏi rùng mình sởn ớn.

Mãi tới quá nửa đêm, chàng mệt quá, mới ngủ thiếp đi.

Đang say sưa ngon giấc, Kế Chí chợt rú lên một tiếng rồi bàng hoàng tỉnh dậy.

Thì ra chàng vừa bị một cơn đau như xé ruột đánh thức dậy, mồ hôi vã ra như tắm, huyết Âm Đô như bị trăm nghìn mũi tên xuyên vào, đau đớn không sao chịu nổi.

Kế Chí ôm bụng lăn nhào xuống giường, lộn đi mấy vòng tới trước cửa ngang, thông sang phòng Tiểu Mai và Vân Châu, giơ hai chân đập vào cánh cửa rầm rầm.

Hai thiếu nữ đang ngủ, nghe tiếng đập cửa, đều hoảng hốt vùng dậy. Sau khi đã nghe rõ tiếng động ở trong phòng Kế Chí, bèn không kịp xỏ giày, cứ thế chạy sang phòng chàng, đẩy cửa bước vào.

Vừa vào tới nơi thấy Kế Chí ôm bụng nằm lăn lộn dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, da mặt tái nhợt, miệng luôn miệng rên rĩ.

Tiểu Mai và Vân Châu sợ quá, vội xúm lại vực chàng lên, đồng thanh hỏi:

- Thạch kha, Thạch kha! làm sao thế?

Kế Chí nghiêng răng trèo trẹo:

- Tôi... tôi trúng... trúng độc... độc...

Tiểu Mai hốt hoảng hỏi:

- Trúng độc? Độc ở đâu?

Kế Chí rên rĩ nói:

- Thuốc... thuốc độc của... của Đao... Đao Mộc Chỉ...

Hai nàng giật mình, đưa mắt nhìn nhau, luống cuống không biết làm thế nào. Giữa lúc ấy chợt nghe ngoài cửa có tiếng Hồng Mai trang chủ hỏi vọng vào:

- Cái gì thế hai vị muội muội?

Hai người cùng trông ra, thấy Hồng Mai trang chủ đã mặc bộ áo ngủ đứng trước cửa phòng, có vẻ còn đang ngái ngủ. Vân Châu đáp:

- Thạch kha kha tôi bị trúng độc!

Hồng Mai trang chủ giật mình, tiến vào phòng, miệng hỏi:

- Trúng độc à? Trúng độc từ bao giờ? Hay vừa rồi trong bữa tiệc có ai ngấm bả...

Tiểu Mai vội xua tay:

- Không phải, không phải! Thạch kha kha tôi trúng độc đã lâu rồi.

Hồng Mai trang chủ cau mày hỏi:

- Thạch công tử trúng phải thứ độc nào, nếu biết tên nó, thì cũng dễ, vì tôi có nhiều thứ thuốc giải độc gia truyền rất công hiệu.

Vân Châu mừng lắm, vội nói:

- Thứ thuốc độc Thạch kha kha tôi trúng phải tên gọi Hắc Thận.

Hồng Mai trang chủ giật mình vội hỏi:

- Hắc Thận ư? Tại sao Thạch công tử lại trúng phải thứ kỳ độc ấy? Hay là...

Nàng quay sang nhìn Kế Chí rồi hỏi tiếp:

- Thạch công tử, có phải công tử gặp Đoan Mộc Chỉ không?

Kế Chí vừa nhăn nhó, vừa gật đầu:

- Đúng... đúng, sao trang chủ biết?

Hồng Mai trang chủ lắc đầu nói:

- Đoan Mộc Chỉ là một vị kỳ nữ, mà cũng là một quái nữ. Tôi có được quen biết nàng, nàng thấy tôi hay sưu tầm các loại thuốc giải độc nên có tặng tôi một ít bột xương rồng, chính là để trị môn kỳ độc này.

Kế Chí nghe Hồng Mai nói có thuốc giải độc, tinh thần chợt trở nên phấn chấn, cơn đau cũng dịu hẳn đi, nhất là Tiểu Mai và Vân Châu lại càng vui mừng lộ ra nét mặt, những muốn ôm lấy Hồng Mai trang chủ mà hôn, coi như một vị cứu tinh từ trên trời giáng xuống.

Hồng Mai vội vã quay về phòng riêng, lấy một chiếc bình bằng bạch ngọc, đem đến trước mặt Kế Chí, mở nắp ra, cầm một chiếc thìa nhỏ xúi để sẵn trong bình, xúc một chút bột màu hồng, đưa cho Kế Chí uống.

Kế Chí thè lưỡi nếm thử một chút, quả thấy vị thuốc vừa cay vừa tanh tanh như mùi máu, đúng là thứ thuốc mà Đoan Mộc Chỉ vẫn cho chàng uống mấy lần trước. Lúc ấy mới yên tâm vốc vào miệng nuốt đi.

Chỉ trong khoảnh khắc, cơn đau biến đi đâu mất cả. Kế Chí vội vàng ngồi dậy, mặc áo chỉnh tề, cung kính cúi đầu cảm ơn Hồng Mai trang chủ. Hồng Mai trang chủ xua tay nói:

- Chúng ta nhất kiến như cố, công tử hà tất phải khách sáo! Tôi chỉ muốn biết công tử gặp Đoan Mộc Chỉ ở đâu? Và vì cớ gì lại kết thù với nàng? Công tử có thể cho tôi biết được không?

Kế Chí bèn thuật sơ qua câu chuyện giữa chàng và Đoan Mộc Chỉ cho nàng nghe. Kế lại hỏi:

- Trang chủ đã quen Đoan Mộc Chỉ, tất biết nàng là nhân vật thế nào, thuộc môn phái nào? Tại sao trong giới giang hồ chưa từng nghe ai nói tới?

Hồng Mai trang chủ cau mày đáp:

- Nói chuyện Đoan Mộc Chỉ thì nói đến ba ngày ba đêm cũng không hết, để tôi xin kể tóm tắt cho ba vị nghe. Nàng nguyên là con gái duy nhất của Nam Hải Thần Quân Đoan Mộc Anh Kiệt và Lăng Ba Ngọc Yến Tiết Phượng. Trong khi nàng mới ra đời được vài tháng thì cha mẹ nàng bị Ngũ Gia Quỷ Mẫu Độc Cô Lan dùng ngón Cửu Âm Nhu Cốt Chưởng giết chết. Trước khi chết, Tiết Phượng yêu cầu Độc Cô Lan giết luôn cả đứa trẻ, nếu không thì cũng đem về nuôi nấng cho nên người, đừng để làm môi cho lang sói. Độc Cô Lan đã toan giết đi, sau thấy đứa trẻ nhìn mình toét miệng cười thì lại động lòng thương, đem về mãi tận Thiên Thùy phong nuôi dưỡng.

Thiên Thùy phong là một ngọn núi vượt biển vươn lên cao tới hàng vạn thước, quanh năm tuyết phủ, người ở trên núi mà thời tiết lúc nào cũng như ở trong căn hầm chứa băng, hơi lạnh thấu đến xương tủy.

Độc Cô Lan ngoại hiệu tuy là Quỷ Mẫu nhưng kỳ thực thì là một cụ già, vì cụ xấu quá nên người ta mới đặt tên cho là Quỷ Mẫu. Đoan Mộc Chỉ trưởng thành trong cánh tay che chở dùm bọc của Quỷ Mẫu, dung mạo cũng giống hệt như bà mẹ nuôi. Lúc nhỏ nàng được bú sữa của “người dê rừng” (“người dê rừng” không phải là người cũng không phải là dê, chỉ là một giống quái vật đứng thẳng bốn chân). Vì ở chung với người dê rừng từ thuở bé, nên vô hình chung nàng đã có một căn cơ luyện võ thượng đẳng. Thêm vào đó lại được Quỷ Mẫu đem hết tài nghệ ra dạy dỗ uốn nắn, cố tạo cho con gái nuôi thành một vị vũ lâm kỳ nữ, vũ công cái thế vô địch. Mấy năm gần đây, Quỷ Mẫu bí

mật luyện thứ thuốc kỳ độc Hắc Thận. Một hôm chả biết vô ý thế nào, đến nỗi tự mình trúng độc, chưa kịp uống thuốc giải độc đã chết mất.

“Thận” cũng là một giống vật thuộc loài rồng, vì thế mới gọi là rồng sinh chín con. Khi con rồng cái sinh nở, thì con thứ nhất và con thứ chín là giống rồng, còn bảy con nữa đều là quái vật, hình như rồng mà không phải rồng, con thứ bảy tức là Thận, mình đen như mực, nên mới gọi là “Hắc Thận”. Một hôm Quỷ Mẫu qua gò Bạch Long ở Tân Cương, tình cờ gặp một con Bạch Long và một con Hắc Thận đang giao đấu với nhau ở trong sa mạc. Kết quả Bạch Long không địch nổi, bị Hắc Thận cắn chặt lấy đuôi không bỏ. Quỷ Mẫu táo gan, liền dùng chưởng đánh chết Hắc Thận.

Hắc Thận đến lúc chết vẫn còn ngậm chặt lấy đuôi con Bạch Long không nhả. Quỷ Mẫu phải dùng đến thủ pháp Kim Tiễn Chỉ đánh gãy đuôi rồng, con Bạch Long thoát thân, lập tức bay đi mất. Quỷ Mẫu mổ con Hắc Thận ra, lấy được cái lưỡi gà, cái lưỡi đó là một vật rất độc trên thân thể con Hắc Thận, có thể luyện thành một thứ thuốc nước, làm cho người trúng độc cứ đến giờ Tý là phát ra. Mà ở cái đuôi con rồng bị Hắc Thận cắn, bên trong lại có một đốt xương nhỏ, có thể mài ra thành phấn, dùng làm thuốc giải độc được. Về sau Độc Cô Lan muốn thử xem thuốc độc có công hiệu không, bèn đem mình làm vật thí nghiệm, không ngờ thuốc độc quả nhiên công hiệu như thần, mà thuốc giải độc thì lại không có công hiệu đến nỗi kết quả mù bị trúng độc mà chết. Khi Quỷ Mẫu chết, Đaoan Mộc Chỉ đã hai mươi tám tuổi. Nàng không những đã học được chân truyền của Độc Cô Lan, mà theo chỗ tôi biết, nàng còn muốn đi khắp thiên hạ để kén một người chồng thật là ưng ý nữa.

Kế Chí cười nói:

- Dù nàng muốn lấy ai, thì cũng phải để cho người ta tự ý tình nguyện chứ, sao lại dùng thủ đoạn cưỡng bách như vậy?

Hồng Mai nói:

- Tôi cũng nghĩ thế, nhưng Đaoan Mộc Chỉ đã có chủ ý riêng, vì nàng tự biết mình xấu, không mấy người đàn ông chịu để ý đến. Vậy nên nàng đành phải dùng đến thủ đoạn cưỡng bách. Chờ khi kết hôn xong, mới đem hết tình thương yêu chân chính ra để phụng sự người chồng, miễn sao cho người chồng không nghĩ gì đến cái xấu của nàng nữa mà thực tình yêu lại. Có như vậy thì mối tình ấy mới được lâu bền.

Kế Chí nói:

- Cô ấy nghĩ thế cũng không phải là không có lý, nhưng dùng đến thủ đoạn bỏ thuốc độc cho người ta, để bắt người ta theo thì thật tối ư dã man!

Hồng Mai cười đáp:

- Chẳng may người đàn ông xấu số đó lại là Thạch công tử.

Kế Chí nín lặng, một lúc lại hỏi:

- Trang chủ biết Đoan Mộc Chỉ từ bao giờ?

Hồng Mai nói:

- Nàng biết tôi thích nghiên cứu về phương pháp tô điểm sắc đẹp, nên tự động đến kết giao với tôi, cũng mới được ít lâu nay. Vừa rồi nàng còn tặng tôi không biết bao nhiêu quà, trong đó có mấy món rất trân quý.

Kế Chí nói:

- Chắc thế nào cũng có cả con mèo bằng ngọc phỉ thúy và mười hai hạt minh châu phải không?

Hồng Mai ngạc nhiên hỏi:

- Sao công tử biết?

Kế Chí cười:

- Tôi chỉ đoán thế thôi. Nhưng còn mười hai hạt minh châu, thì tôi tin là vật ở trong kho của quan phủ Tràn An vừa bị mất trộm mấy hôm trước.

Hồng Mai cũng cười nói:

- Thế thì có lẽ đúng. Nhưng quả tôi không biết là nàng lấy trộm những vật đó ở trong kho quan phủ.

Vân Châu và Tiểu Mai ngồi bên lắng lắng nghe. Nghe xong hai nàng đều thò tay vào bọc lấy ra mười hai hạt châu đưa trả Hồng Mai trang chủ, nói rằng:

- Bọn chúng em dorm thức thiên bạc, không dám nhận thịnh ý của trang chủ, vậy xin nộp lại, mong trang chủ đừng giận.

Hồng Mai mỉm cười:

- Hai vị muối muối đã giữ tiếng trong sạch, tôi cũng không dám ép.

Nói xong liền giơ tay đỡ lấy. Bốn người trò chuyện giây lát, rồi ai về phòng nấy an nghỉ.

oOo

Sáng hôm sau ăn điểm tâm xong, Kế Chí và Vân Châu, Tiểu Mai lại xin cáo từ.

Hồng Mai trang chủ liền lấy chiếc bình ngọc đựng thuốc giải độc hôm qua, đổ ra mười lăm mảnh giấy nhỏ gói lại đưa cho Tiểu Mai, dặn rằng:

- Tiểu Mai muội muội giữ lấy mười lăm gói thuốc này, mỗi lần Thạch công tử lên cơn đau, lại cho uống một gói. Nhớ đừng bao giờ cho uống quá liều, uống quá liều chỉ có hai chữ không có lợi.

Vân Châu hỏi:

- Khi uống hết mười lăm gói thuốc này, mà bệnh chưa hết thì làm thế nào?

Hồng Mai trang chủ nói:

- Thuốc này chỉ có thể làm cho khỏi đau tạm thời, chứ không thể chữa dứt nọc được. Nếu muốn dứt nọc, thì phải tìm một vị dị nhân tên gọi Bao Âm Đồ ngụ ở bên hồ Cáp Lạp, ông ta nguyên là người Mông Cổ, chuyên chữa cho những người bị trúng độc rất tài tình. Trên đời này, trừ ông ta ra, thì chỉ còn Đoan Mộc Chỉ là có thể chữa khỏi bệnh cho Thạch công tử được thôi. Nhưng chắc Thạch công tử không muốn phải không?

Nói xong bốn người nhìn nhau cười. Hồng Mai trang chủ sai dắt con Hắc Báo Tử ra, lại thân hành tiễn ba người ra tới cổng ngoài, dặn dò trân trọng rồi cáo biệt.

oOo

Ba người ngày đi đêm nghỉ, trong bụng nơm nớp chỉ lo Đoan Mộc Chỉ đuổi theo bắt được, nên không dám đi đường lớn, mà cũng không dám vào quán trọ, chỉ len lỏi trong các khu rừng, vì vậy mãi tới ngày thứ mười lăm, mới tới Đôn Hoàng.

Lúc này trời đã chạng vạng tối, ba người tìm được nhà một người làm nghề chăn nuôi, đó là một ông già người Hồi Hồi ở độc thân, trong nhà nuôi tới hàng trăm con dê. Lúc bọn Kế Chí vào tới nơi, lão đang quét dọn chuồng dê.

Lão Hồi Hồi thấy ba người hình dạng bê bối, thì giật mình kinh sợ. Kế Chí đã hiểu tâm lý những người nghèo, bèn móc túi lấy ra hai lạng bạc vụn, sắc mặt tươi cười, nói với lão:

- Lão bá bá, chúng tôi đã mấy hôm nay không được ăn uống gì cả, phiền lão bá bá cho xin chút nước uống, và một vài món gì ăn cho đỡ đói.

Lão Hồi Hồi không biết tiếng Hán, chỉ đứng ngây ra nhìn. Kế Chí phải lấy tay ra hiệu, lão mới hiểu, bèn nhận lấy bạc giắt vào mình, rồi đưa ba người tới bên một cái giếng.

Kế Chí trông thấy giếng nước, khác nào như đại hạn gặp mưa rào, vội vàng thò cái gầu xuống, múc một gầu nước, uống ừng ực như trâu. Vân Châu và Tiểu Mai, mỗi người cũng uống vài ngụm.

Lão Hồi Hồi được tiền, liền vào bếp nướng một ít thịt dê, khói bốc thơm phưng phức, làm cho ba người khách đều thèm rõ dãi.

Ba người múc nước rửa mặt qua loa, rồi cùng kéo nhau vào trong nhà vây lò, ăn thịt dê nướng với bánh bột tẻ, coi bộ ngon lành lắm.

Lão Hồi Hồi ngồi trông họ ăn, thấy thế cũng lấy làm hỷ hả.

Vân Châu vừa nhai một miếng thịt dê, vừa nói với lão Hồi Hồi:

- Lão bá bá, từ thuở bé tới giờ, tôi mới được ăn một bữa ngon thế này.

Tiểu Mai cũng cười nói:

- Tôi cũng vậy, đa tạ lão bá bá!

Lão Hồi Hồi chẳng hiểu họ nói cái gì, chỉ đưa mắt nhìn Kế Chí. Kế Chí liền lấy tay ra hiệu, lão gật đầu cười, nửa như hiểu, nửa như không hiểu, rồi đứng lên rót ba chén sữa dê, bưng ra.

Kế Chí uống một ngụm sữa dê, cảm thấy thơm ngon dị thường, nhưng hai thiếu nữ thì có lẽ vì đã no bụng, nên chỉ thấy sữa dê có một mùi gây gây khó nuốt.

Ăn uống xong xuôi, ba người cùng thấy tinh thần trở nên thoải mái dễ chịu. Tiểu Mai liền rủ Vân Châu đi tắm.

Kế Chí cười nói:

- Phải đây, hai nàng đi tắm đi, để tôi múc nước cho. Vị hôn phu múc nước hầu vị hôn thê tắm gội, là một công việc rất đẹp đẽ, không ai nỡ từ chối.

Tiểu Mai và Vân Châu cùng đưa mắt nguýt chàng một cái. Kế Chí hỏi lão Hồi Hồi mượn hai chiếc thùng gỗ lớn, ra giếng múc nước, đem ra phía sau nhà để hai nàng tắm.

Một lúc sau, Tiểu Mai và Vân Châu tắm xong, đang dùng khăn bông lau mình, thì chợt nghe trong một đám cây um tùm phía bên đầu nhà đưa ra một tiếng cười nhạt.

Hai nàng giật mình kinh sợ vì tiếng cười vừa rồi nghe rõ là tiếng con gái, hai người vội mặc quần áo bước ra, nhìn khắp bốn phía, không thấy ai cả, chỉ thấy Kế Chí và lão chủ nhà ngồi trên bờ giếng, chỉ chỉ trỏ trỏ nói chuyện với nhau mà thôi.

Bóng núi chập chùng, đồng xa mờ mịt, bốn bề yên lặng như tờ. Hai nàng không tin tai mình nghe nhầm, vì một người nghe sai thì còn có lý, chứ chẳng lẽ cả hai người cùng nghe sai hay sao. Tiểu Mai bèn lên tiếng gọi Kế Chí.

Kế Chí vừa chạy tới nơi, chợt trông thấy một mảnh giấy nhét trong khe cửa, trên có mấy chữ viết bằng máu:

“Đúng giờ Tý ba khắc, ta sẽ đến!”

Kế Chí kinh sợ, hoảng hốt nói:

- Đúng là Đoan Mộc Chỉ rồi!

Vân Châu cũng tái mặt nói:

- Tại sao nó không ra tay ngay, lại phải đợi đến giờ Tý ba khắc?

Kế Chí thở dài nói:

- Cô ta muốn dọa nạt khủng bố tinh thần của mình trước, để làm cho mình thất đảm đi đã, rồi mới ra tay sau. Lại nữa, giờ Tý ba khắc là giờ mà thuốc độc phát ra, mình dù có muốn chống cự cũng không nổi.

Nói đến đây chàng lại hỏi:

- Mai muội muội vẫn còn một gói thuốc giải nữa phải không?

Tiểu Mai thò tay vào bọc lấy ra một gói thuốc, ngoài giấy có ghi số mười lăm, đưa cho Kế Chí, nói:

- Còn một bao này nữa là hết, đại kha nên giắt vào mình, phòng khi dùng đến lấy ra cho tiện.

Kế Chí cầm lấy rồi nói:

- Tôi nhớ mỗi lần động thủ, Đoan Mộc Chỉ toàn nhằm vào lúc trước giờ Tý ba khắc, lần nào đang giao đấu nửa chừng, tôi cũng bị độc phát, nên thị mới kiềm chế được. Đêm nay thì nhất định không sợ, vì đã có thuốc giải đây rồi. Vả bọn ta có những ba người, hợp sức lại mà đánh, không lo gì mà không thắng. Tuy nhiên, tối nay ta cũng không nên ngủ ở đây, sợ làm phiền đến ông già hiền lành này bị vạ lây, vì Đoan Mộc Chỉ hung dữ như con hùm cái, cơn điên của thị nổi lên, thì ai thị cũng dám giết.

Vân Châu và Tiểu Mai đều cho là phải. Kế Chí bèn hỏi thăm ông già xem gần đây còn sơn động nào khác không? Lão Hồi Hồi lấy tay ra hiệu, đại ý nói cứ theo đường núi mà đi chừng hơn nửa dặm, sẽ tới một dãy thạch điêu, vào khoảng hơn bốn trăm cái, mặt ngoảnh ra bãi sa mạc.

(Nguyên do thạch điêu Đôn Hoàng đã có tiếng trên thế giới, đó là một trong những các cổ tích văn hóa rất trứ danh ở Á Châu. Thạch điêu là do nhân công đào ra, cái thạch điêu đầu tiên được đào ra cách đây cũng được trên một ngàn năm trăm năm lịch sử. Mỗi cái thạch điêu đều tự biến thành một ngôi chùa, bên trong tàng trữ rất nhiều sách cổ, tượng đá, bích họa v. v...)

Kế Chí lại đưa thêm cho ông già mấy lạng bạc vụn, mua một ít thịt dê, bánh nướng, vài bầu nước, đoạn cáo từ chủ nhân, lên ngựa nhằm về phía thạch điêu, lẩn bóng trắng mà đi.

Không bao lâu đã trông thấy những tòa thạch điêu đào trong vách núi, mới thoát trông, giống như những con mắt ở cái sọ người, âm xâm lạnh lẽo, làm cho người ta có cái cảm giác rờn rợn.

- o O o -